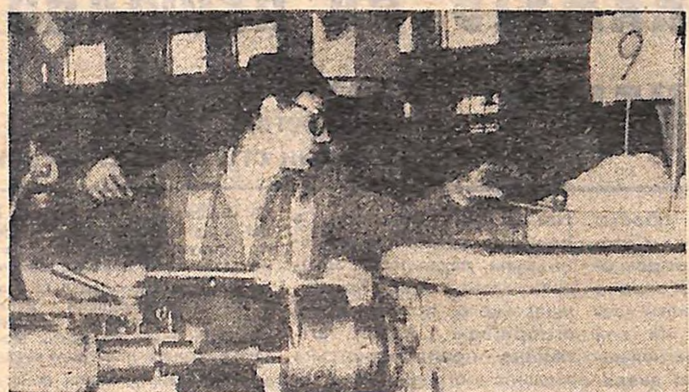

Молодий комунар

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Репортанж з обласного конкурсу молодих токарів

ШВИДШЕ — ЩЕ НЕ ОЗНАЧАЄ КРАЩЕ

Через хвилину Володимир ШВИДКИЙ зробить перший контрольний вимір. Найбільше роботи — в контролерів. По тринадцяти основним параметрам перевіряється якість деталей.

Фото Г. ЗАЯРНОКА.

ВІДОДІ, як засікли час на заліковому секундомірі, пройшло хвилин з двадцять. Перша зміна у складі дванадцяти учасників обласного конкурсу молодих токарів почала роботу. Для цих юнаків, які зосереджено схилилися над верстатами, здається, зараз більше не існує нічого у світі — лише оця зготовка в патроні та креслення деталей, які треба виготовити вчасно і якісно. Адже на сьогоднішньому

змаганні якість — основний критерій оцінки роботи.

Разом з минулорічним переможцем конкурсу, Володимиром Швидким, який шойно відмінно склав заліз з теорії, проходимо цехом. Перед початком змагань Володимир вручив знак ЦК ВЛКСМ «Майстер — золоті руки» і тепер почесна нагорода виблискує сріблом у нього на грудях. Юнак уважно придивляється до роботи кожного з суперників.

— Чи можна вже сказати, які помилки допускають учасники? — запитує Володимира.

(Закінчення на 2-й стор.).

ОРГАНІЗАЦІЯ І ГЛАСНІСТЬ

Володимир Левинський, Анатолій Маніта, Григорій Стародубовський, Анатолій Колісниченко. Зараз, коли настав найвідповідальніший період для хлібороба — збирати плоди своєї праці, згадуються імена цих гвардійців життя завершального року дев'ятої п'ятирічки. Юнаки стали переможцями обласного змагання серед молодих жінок Кіровоградщини.

І нині хлібороби району добре підготувалися до косовини ранніх зернових. Ще в кінці червня члени комсомольсько-молодіжних колективів тракторних бригад рапортували райкому комсомолу про готовність до жнив. На районній нараді механізаторів молоді хлібороби розповіли про свої плани. Не випадково, що ця нарада відбулася у комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді колгоспу «Родина». Бригада ще в дні роботи XXV з'їзду КПРС стала ініціатором змагання за достроковий і якісний ремонт збиральної техніки. І учасники впевнилися: слова не розходяться з ділами, техніка — на лінійній готовності. Тоді ж узагальнили досвід роботи комітету комсомолу колгоспу «Родина». Вивчення його широкою аудиторією комсомольського активу виявилася вчасною і дає позитивні наслідки.

Девіз «Все — для врожаю!» — став головним і в роботі комітетів комсомолу інших господарств, де скрізь створено штаби «Жнива-76». Вони заздалегідь потурбувалися про побутові умови для механізаторів, проведення рейдів-перевірок готовності техніки до жнив, про створення комсомольсько-молодіжних екіпажів, регулярно підбивають підсумки змагання серед молодих жнивців, трактористів, водіїв, щодня висвітлюватимуть в інформаційних бюлетенях хід змагання, на робочих місяцях вручатимуть переможцям перехідні червоні вимпели комітетів комсомолу. Діяльність всіх штабів очолює ра-

йонний штаб «Жнива-76», створений при райкомі комсомолу. Майже п'ятдесят молодих комбайнерів, двадцять шість з яких — комсомольці, виведуть свої степові кораблі в загілки, включаться у змагання за приз обкому комсомолу та газети «Молодий комунар» «Золотий колос». Члени 15 комсомольсько-молодіжних транспортних колективів доставлятимуть зерно за маршрутами: «поле — тік» та «тік — хлібоприймальний пункт». На допомогу старшим товаришам прийдуть школярі, які трудитимуться у чотирнадцяти комсомольсько-молодіжних колективах, на токах господарств. А всього на вирішальних ділянках під час жнив працюватимуть понад тисячу юнаків і дівчат.

Усі вони діями підтримали ініціативу механізаторів Лозоватського відділка колгоспу імені Фрунзе — викликати на змагання під час косовини ранніх зернових молодих хліборобів Гайворонського району. Ініціатива ця схвалена на сільському засіданні бюро Гайворонського та Ульянівського райкомів комсомолу. Змагання молодих землеробів наших районів сприятиме достроковому завершенню жнив.

Особливо, на що звертає увагу районний штаб «Жнива-76», це — організація і гласність соціалістичного змагання, широке запровадження моральних стимулів. Розроблено умови змагання молодих жінок, трактористів, водіїв. По закінченні збирання врожаю, комбайнери, які матимуть високі показники в роботі, будуть нагороджені грамотами райкому комсомолу, цінними подарунками, безплатними путівками за кордон. Переможці у змаганні будуть нагороджені червоним вимпелом райкому комсомолу.

В. ПАВЛЮК,
начальник Ульянівського районного штабу «Жнива-76».

Не так давно на загальних зборах тваринників наставниця молодих доярок М. С. Дунаєвська внесла пропозицію — звернутись до всіх колективів ферм району із закликом: боротись за тринадцятий надій на кожну корову. Це не випадково. Саме на нашій фермі тринадцять доярок вже переступили цей, досить високий для Новоархангельського району, рубіж. Серед них майже половина — молоді.

У своїх виступах дояр Анастолій Коноваленко, доярка Марія Буга та інші підтримали заклики наставниці. І ось підсумки першого півріччя. Понад двадцять доярок перевищили п'ятнадцятирубльовий рубіж по надоях від кожної корови. Серед них — Ніна Маліхатко, Валентина Бебко, Надія Гнатюк, Анастолій Коноваленко, Віра Самалюк та інші. По фермі в середньому від кожної корови одержано вже 1504 кілограми молока.

К. БЕБКО,
сількор.

Колгосп імені Кірова
Новоархангельського району.

Я У САД ХОДИЛА...

— Ти де це, Тетяно, цілий день була?

— А я в саду ходила, — проспівала п'ятикласниця Тетяна і протягнула руку. На долоні заіскрилися черв'яки. — Три відра нарвала. Дядько Василь спاسبі сказав.

Подібні діалоги можна почути не лише в сім'ї Головченків, а й у багатьох інших сім'ях в селі Іванівці Кіровоградського району. Тут вже стало правилом, що під час літніх канікул старшокласники місцевої восьмирічної школи допомагають своїм батькам збирати врожай фруктів.

В тінистих кварталах саду сьогодні можна зустріти шестикласників Тетяну Гаврилюк, Руслану Коваленко, семикласників Сергія Кареліна, Ірину Ткаченко і багатьох інших.

— Щодня в саду працює 25—30 школярів, — розповідає агроном-садівник колгоспу імені Борженка Василь Сергійович Гладіщенко. — Вони допомагали зібрати і відправити трудівникам міста більше п'яти тонн черешень.

В. ЦВЕТАЄВ.

КОЛИ мова заходить про ці великі спортивні події, ми згадуємо Олімпію — маленьке грецьке місто, де багато років тому з усіх кінців древньої Еллади збиралися еліти і мріялися спритністю, багатирською силою, швидкістю. Героям цих змагань готувалися найвищі нагороди. І тепер золота олімпійська медаль стала найвищою нагородою для спортсмена. Кожен десятирічний хлопчина, який тільки-но прийшов у спортивну секцію, в мріях продовжував свою біографію, і йому вишлася заповітна висота — висота олімпійця. Бо саме тут вершина досконалості у фізичному розвитку. Шестнадцятирічний юнак, подолавши стомитівку за 13,5 секунди, отримує золотий значок ГПО. А світовий рекорд ривняється десяти секундам. Щоб розвинути таку швидкість, «вирвавши» у дистанції лише три секунди, напруга має не спадати роками. Тільки найбільш вперті, мужні, вольові пізнають смак перемоги. Саме такими стали наші прославлені радянські олімпійці Валерій Борзов і Володимир Куц, Віктор Чукарін і Юрій Власов, Лариса Латініна і Людмила Турничева, Борис Шахлін і Олександр Медведь.

Перед нашими співвітчизниками — сотні іменитих суперників. Наприклад, під час Олімпійських ігор в Мюнхені, стартувало більше 10 500 спортсменів з 112 країн світу. Шістнадцятирічний юнак, подолавши стомитівку за 13,5 секунди, отримує золотий значок ГПО. А світовий рекорд ривняється десяти секундам. Щоб розвинути таку швидкість, «вирвавши» у дистанції лише три секунди, напруга має не спадати роками. Тільки найбільш вперті, мужні, вольові пізнають смак перемоги. Саме такими стали наші прославлені радянські олімпійці Валерій Борзов і Володимир Куц, Віктор Чукарін і Юрій Власов, Лариса Латініна і Людмила Турничева, Борис Шахлін і Олександр Медведь.

Перед нашими співвітчизниками — сотні іменитих суперників. Наприклад, під час Олімпійських ігор в Мюнхені, стартувало більше 10 500 спортсменів з 112 країн світу. Шістнадцятирічний юнак, подолавши стомитівку за 13,5 секунди, отримує золотий значок ГПО. А світовий рекорд ривняється десяти секундам. Щоб розвинути таку швидкість, «вирвавши» у дистанції лише три секунди, напруга має не спадати роками. Тільки найбільш вперті, мужні, вольові пізнають смак перемоги. Саме такими стали наші прославлені радянські олімпійці Валерій Борзов і Володимир Куц, Віктор Чукарін і Юрій Власов, Лариса Латініна і Людмила Турничева, Борис Шахлін і Олександр Медведь.

Перед нашими співвітчизниками — сотні іменитих суперників. Наприклад, під час Олімпійських ігор в Мюнхені, стартувало більше 10 500 спортсменів з 112 країн світу. Шістнадцятирічний юнак, подолавши стомитівку за 13,5 секунди, отримує золотий значок ГПО. А світовий рекорд ривняється десяти секундам. Щоб розвинути таку швидкість, «вирвавши» у дистанції лише три секунди, напруга має не спадати роками. Тільки найбільш вперті, мужні, вольові пізнають смак перемоги. Саме такими стали наші прославлені радянські олімпійці Валерій Борзов і Володимир Куц, Віктор Чукарін і Юрій Власов, Лариса Латініна і Людмила Турничева, Борис Шахлін і Олександр Медведь.

ВІЗЬМИ ПРИКЛАД З ОЛІМПІЙЦЯ

батьківщини еліти. Пого світло переадає у спадок сьоморозуміння, співробітництва між народами, чесної боротьби за перемогу.

Цей рік напружений не тільки для тих, хто боротиметься за почесні нагороди в Монреалі. В кожному колективі фізкультури, в кожному спортивному клубі юнаки та дівчата виходили на старт з олімпійськими емблемами. Малі олімпіади, наприклад, відбулися в колгоспі імені Леніна Доліньського району, у багатьох школах обласного центру, піонерських таборів. Тривали в Кіровограді республіканські поєдинки гімнастики, боротьби, юних футболістів. В них — той же девіз: «Олімпійські ігри — не лише для олімпійців». На вечорах спортивної слави, пропагуючи фізкультуру і спорт, комсомольські активісти називали імена олімпійських чемпіонів. Бо саме вони — приклад для наслідування. І може, серед тих 320 тисяч значків ГПО, які виходять нині на спортивні майданчики області, є імена учасників Олімпіади-80. Сьогодні — ти чемпіон області, завтра — ре-

кордемен республіки, а через чотири роки — учасник боротьби за найвищі світові нагороди в Москві. Найбільша перспектива — для юних.

Отож і перед тим, хто готує олімпійський резерв, стоїть відповідальне завдання — вивести своїх вихованців у великий спорт, відкрити перед ними світ Миколи Авілова і Якова Железняка, Валерія Борзова і Анатолія Бондарчука. А для цього треба розв'язати проблеми розвитку олімпійських видів спорту. Перший крок буде зроблено, якщо побудуємо вдалосталь спортивних споруд, якщо юніорів поведуть кращі тренери, які запросять в спортивні секції найбільш перспективних спортсменів. Від масової фізкультури треба перейти до удосконалення майстерності, вміння визначити, як забрати у дистанції отих три секунди, які наблизять тебе до Борзова. Тут твій перший підручник — напружена праця — як і в цеху за верстатом чи на ринку тваринництва.

Оцінюючи перемогу над собою, уяви собі, юний друже, суперника з олімпійською нагородою, постав перед собою велику мету. Поклич її, віддай їй себе. І вона наблизиться до тебе.

На ударній міській будові — будівництві Кіровоградського машинобудівного заводу проводять свій третій трудовий семестр два студентські будівельні загони. Катерина КОЦУР (фото згорі) — студентка Кіровоградського машинобудівного технікуму, працює в складі загону «Горизонт-76». Добре зарекомендувала себе і курант льотно-штурманського училища (фото знизу).

Фото В. КОВПАКА.

ЯКБИ студенти області під час третіх трудових семестрів дев'ятої п'ятирічки працювали тільки на будівництві п'ятиповерхових 120-квартирних житлових будинків, то щасливими новоселами стали б майже дві тисячі сімей. Переконлива цифра, чи не так? За п'ять років чотири з половиною тисячі студентів області освоїли капіталовкладень на суму 7 мільйонів карбованців.

Перші дні липня стали початком третього трудового семестру. Цього разу форму бійців будівельних загонів одягнули 771 студент і учень технікумів. Інститут сільськогосподарського машинобудування урочисто провів 50 своїх поїздів до далекої Тюменської області, сто майбутніх педагогів трудяться нині в радгоспах Криму. Решта загонів уже розпочала роботи на новобудовах Кіровоградщини. Яких саме? Обласний штаб студентських будівельних загонів не задогово до початку семестру отримує від організацій замовлення на ту чи іншу класику загонів. Ос-

кільки задовольнити їх всі бажання, студентів посилають туди, де їхня робота буде найнеобхіднішою. Здається, цілком зрозуміло, що організації, де будуть працювати загони, не тільки знають про це, а й з нетерпінням чекають їх, готуються до зустрічі з ними заздалегідь. Приємно відзначити, що в більшості випадків так і є. Але чому тільки в більшості? Чому зуміли підготувати для загонів фронт робіт, потурбуватися про житло та харчування Світловодський, Знам'янський, Новоградківський міжколгоспбудів, Олександрівська ПМК-279, будівельно-монтажне управління обласного житлового управління? Чому частини загонів у студентів, що працюють в колгоспі «Перемога» Вільнянського району, бувають секретар райкому партії, голова райвиконкому, голова колгоспу? Мабуть, тому, що розуміють, як багато залежить, чи виконують свої плани студенти, від того, які умови для роботи і життя створюють їм на місцях. З перших днів ударно трудяться в Знам'янському районі загони «Юність» Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування, в Новоградківському — загін «Кристал» цього ж вузу. Шість бійців «Кристалу» виявили бажання допомогти будівельникам — зараз вони працюють на пусковому об'єкті — Новоградківському комбикормовому заводі. І керівники міжколгоспбуду щиро вдячні юнакам за допомогу.

А загін Кіровоградського технікуму машинобудування «Буревісник» в повному складі трудиться на пусковому об'єкті — Новомиргородському елеваторі. Відчувають хлопці важливість своєї праці і, безумовно, мають велике бажання попрацювати на повну силу. Та чи дуже свіжими після відпочинку приходять вони щоранку на будову, провісивши ніч, м'яко кажучи, в не зовсім придатному для життя бараці? Вже, правда, дірки в стінах позатуляли, а до деяких і просто звикли... А всього цього зогли б і не бути, якби в останній момент, перед самим приїздом загону не довелося міняти

чекати з основними робочими — це було екскаватори, нічим було вирити котлован. Ось як дбає про студентів трест «Кіровоградвужбуд».

Та, мабуть, нестав час сказати і про те, як студенти підготувалися до свого третього трудового. Обласний штаб студентських загонів провів навчання всіх командирів та командирів у підготовчий період навчання будівельних спеціальностей в МПТУ № 8, при учбових комбінатах тресту «Кіровоградвужбуд» та комбінату «Кіровоградвужбуд».

прапора чи стійпівки, піде не було видно навіть назові загону. Щоправда, підрозділи їх можна — загони технікумів виїжджали на місця роботи трохи пізніше, отже, вони багато чого не встигали зробити. Але ж такий пункт, як «виготовлення прапора загону», стояв ще в планах роботи на підготовчий період, а прапор і доі до без прапора... Оскільки ми не змогли самостійно підшукати соціалістичні зобов'язання, попросили допомогти командира. Та ні Анатолій Сорокін, ні комісар Олександр Якимак не змогли цього зробити. Вони їх просто забули в Кіровограді. Однак ми переконані, що ж технікуму Василь Дей-кун забув захопити в собою

ЧИ СКАЖУТЬ НА ПРОЩАННЯ „СПАСИБІ!“? ● Про те, як в деяких господарствах зустрічають будівельні студентські загони

об'єкт. Причина проста: голова колгоспу «Прогрес» Новомиргородського району І. Р. Отеленко відмовився прийняти загін — в колгоспі на той час вже працювала найманна бригада. І це не дивлячись на раніше підписаний договір з студентами.

Замінили об'єкт і в Побузькому БУ-6 комбінату «Кіровоградвужбуд». В результаті загін, що працює зараз на будівництві третьої черги Сальківського комбінату, має погані умови для харчування.

А в колгоспі імені Чапаєва Бобриницького району студентів чекали. І все ж приміщення для життя не відповідає санітарним нормам, не обладнані душі, ізолятор. Бійці загону довгий час не були зараховані на роботу. А керівники будівельних організацій допустили порушення правил техніки безпеки — не так, як слід проведений вступний інструктаж і зовсім відсутній — інструктаж на робочому місці, не провели навчання з студентами, яких допустили до роботи з механізмами.

Загони, що залишилися працювати в обласному центрі, теж відчували результати невідповідності: студентам невідповідно, що заводять новий корпус свого вузу, ще й досі доводиться час від часу влаштовувати тривалі «перекурки». Думаєте, стомилися хлопці? Де там! Просто знову чекають бетон... Іхні колеги з загону «Альтаір» можуть їм поспівчувати. На будівництві середньої школи № 40, де вони трудяться, їм теж деякий час довелося за-

Навчалися і створені в кожному загоні лекторські групи, редислегії загонних газет, пости «Комсомольського прожектора», агітбригади. Адже агітаційно-пропагандистська діяльність студентських загонів має, безумовно, теж важливе значення. За традицією, кожний загін задухував своїм почесним членом одного з учасників Великої Вітчизняної війни, що полягли смертю хоробрих.

Разом з студентами проводять свої кенікули одиннадцять важкоєхуваних підлітків.

Коли підходив до території загону КІСМУ «Юність», «Машинобудівник» — відразу відчувалася, що тут живуть молоді і завзяті. Сьогоднішня «бланскава» розповідає про найважливіші події дня, яскраве оголошення — про те, на честь якої бригади піднято загонний прапор. На найвиднішому місці — соціалістичні зобов'язання загону. Тому-то час трохи здивувала своєрідна «конспіративність» «Романтика-76» — загону Кіровоградського машинобудівного технікуму. Не тільки

не тільки зобов'язання, але й всі плани роботи загону. Саме забув прихитити, а не скласти, бо в комітеті комсомолу технікуму нам їх люб'язно запропонували переглянути. В багатьох загонах комісари довго не могли згадати прізвища почесного члена загону, плани спільної роботи з місцевими комсомольськими організаціями були ще в стадії зародження. Чи не є це вагомою причиною для роздумів комітетам комсомолу інститутів та технікумів?

В ОДНІЙ з стіннівок ми прочитали такі слова: «Сподіваємося, що правління колгоспу приділить нам трохи уваги і забезпечить наше будівництво всім необхідним. Ми будемо йому дуже вдячні». Мабуть, правління колгоспу, місцева комсомольська організація, всі жителі села теж сподіваються на те, що студенти не обійдуть їх своєю увагою. Вони чекають цікавих зустрічей, лекцій, концертів. Думаємо, було б добре, якби в кінці літа і студенти, і жителі села, працюючи, залишилися задоволеними від такого співробітництва.

Рейдова бригада: Б. ДОЛГОНОС — начальник відділу охорони праці обласного колгоспбуду, В. СОЛОНКО — технічний інспектор обласної профспілки будівельників, В. ЖЕСАН — комісар обласного штабу студентських будівельних загонів, В. СІВАЧЕНКО — головний інженер обласного штабу студентських будівельних загонів, Н. ПАСТУШЕНКО — спецкор «Молодого комунара».

ШВИДШЕ — ЩЕ НЕ ОЗНАЧАЄ КРАЩЕ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

— Так. Ну, насамперед, дехто почав точити спочатку не оправку, а вулицю. Якщо помітати, обидві деталі мають копінні поверхні, що повинні сполучитися, а при такому порядку виготовлення хлопця доведеться обов'язково переналаджувати верстат. По-перше, це й часу займе більше, і важко буде встановити ще раз таку ж конусність. Ну, а по-друге, у багатьох записках режимі різання. Не знаю, чи не від хвилювання, чи від невпевненості в своїх силах... — І додає: — Мені здається, основна боротьба розпочнеться у другій зміні...

Коли стрілка секундоміра відрахувала 62 хвилини 50 секунд, на стіл секретаріату конкурсу лягли перші деталі. Їх виготовив Валентин Прохоров з Новомиргорода. Ще через чотири хвилини закінчив роботу Микола Давидов із Знам'янки. Витирає хусточкою піт. Це від напруження і хвилювання. Ще б пак! Уже майже готова деталь — і раптом поломка верстата. Добре, що не розгубився, за три хвилини ліквідував несправність.

Третім був Віктор Федоренко з

Олександрівського району. Правда, і в нього не обійшлося без пригод. Застопорив верстат. Захвилювався Віктор, почав гарячкувати — нічого не виходить. Важко сказати, чим би все закінчилося, та нагодився Василь Гринь з Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, неодноразовий призер подібних конкурсів, досвідчений токар. Він швидко склав запис з теорії і тепер спостерігав за ходом з'ясування Василь праз оцінює ситуацію. Швидко підійшов до верстата, мовчки, кількома завертаннями до автоматизму рухави зменшив подачу, поставив потрібну...

Лише троє токарів з першої зміни вклялися в норму по часові: 79 хвилин. Але, як виявилось, ВТК, якість робіт кожного з них була невисокою. З дванадцяти учасників лише Олександр Фоменко з Олександрії, до речі, єдиний токар з шостим розрядом, набрав близьку до максимальної кількості балів. І хоч він виготовив деталь четвертим, все ж у першій зміні він вийшов на друге місце. Всього на кілька очок випередив його Микола Давидов.

ЯК і передбачав Володимир Швидкий, основна боротьба розпочалась у другій зміні. Тут зібрались досвідчені суперники. Василь Гринь, Михайло Шарков, Віктор Боголюбов, Ва-

силь Філь та інші вже не один раз були призерами обласних, а дехто й республіканських конкурсів молодих токарів. Не пройшло й половини запланованого часу, а Віктор Боголюбов уже поклав готові деталі на столик журі. 33 хвилини 40 секунд вистачило йому, щоб завершити роботу. Це був рекордний час на конкурсі. Та, на жаль, якість роботи виявилась не на висоті. Те ж можна сказати і про Василя Гриня та Михайла Шаркова, що поздавали свої деталі відповідно через п'ять і десять хвилин після Боголюбова. Вони теж поспішили, що й вплинуло на якість.

Вірним собі залишився лише Володимир Швидкий. Він не намагався виправдати своє прізвище. Працював уважно, зосереджено, без зайвої метушні. Не справився на нього особливого враження і повідомлення численних уболівальників, про те, що троє учасників вже закінчили роботу. Зда-

валось, він і не почув цього, продовжував сбробляти деталь у тому ж темпі. Зрештою, взявся за вимірювальний інструмент. Щось йому не сподобалось, і верстат запрацював знову. Дехто з уболівальників махнув рукою і відійшов убік, мовляв, цього разу «Майстер» — золоті руки! залишиться без призового місця. Та висновки були поспішними. Через дев'ять хвилин після Шаркова секундомір зафіксував — Володимир Швидкий четвертим у зміні завершив роботу. Деталь передали на контроль. Зроблена вона була відмінно.

А тим часом конкурс продовжувався. Однаково хвилювались і найстаріший його учасник Михайло Тиховський з Ульяновського району, що складав заліз з теорії, і наймолодший — Володимир Риков з Кіровоградського заводу радіовиробів, що трудився над деталями. Уболівала за чоловіка, що вперше брав участь у змаганні на такому рівні, Антоніна Андрійченко з Новоукраїнки. Висловлювали свої припущення щодо переможців учасники, що закінчили змагання. І ось останні деталі — готові, перерізані ВТК. Журі підбиває підсумки: береться до уваги все — і дотримання техніки безпеки, і стан робочого місця, і навіть естетичний вигляд токаря...

Що ж, і нам можна зробити певний підсумковий аналіз результатів конкурсу. У виграші виявилися ті з токарів, хто на перше місце поставив якість деталей, поклав собі за мету зробити не швидше, а краще. Це стосується, насамперед, переможця — Володимира Швидкого, Михайла Шаркова, Миколи Дави-

дова, які відповідно зайняли перше, друге і третє місця. Вони зуміли найбільш органічно поєднати якість роботи з швидкістю виконання завдання, правильно розрахували свої сили, показали відмінні знання теорії, високу культуру виробництва.

Володарем приза за найкращу якість став Володимир Ткаченко з Кіровоградського заводу радіовиробів. Маючи третій розряд, він переміг суперників з вищою кваліфікацією завдяки наполегливості, витримці (згадаймо, що вже на дванадцятій хвилині юнакові довелося змінити загонтовку), вірі в свої сили. Виграти чотири бали у токаря шостого розряду Олександра Фоменка з Олександрії не така легка справа. А Володимиру це вдалося.

Увійшов у десятку сильніших токарів області і вісімнадцятирічний Володимир Риков. Коли брехувати, що робочий стаж у хлопця всього десять місяців — то це теж вагома заявка на майбутнє.

Словом, обласний конкурс молодих токарів став для всіх учасників хорошим екзаменом їх робітничої зрілості, підтвердив ще раз, що майстерність перебуває не в такій уже й великій залежності від віку, додав кожному впевненості...

Ю. ДМИТРЕНКО, спецкор «Молодого комунара».

СВЯТО ЗНАХОДИТЬ ДРУЗІВ

ВІДЗНАЧЕННЯ 125-РІЧЧЯ
З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ С. М. СТЕПНЯКА-
КРАВЧИНСЬКОГО

Оті слова — пристрасні і вдячні, теплі і щирі — та однаково горді за нашого славного земляка Сергія Михайловича Степняка-Кравчинського, злетіли швидкокрилими птахами на батьківщині революціонера і письменника у селі Новий Стародуб та й понеслися усібіч по Кіровоградщині, по респуб-

ліці... Письменниця з Москви Євгенія Олександрівна Таратута, яка, хочеться із вдячністю поголосити, «відкрила» нам земляка, встановивши місце народження С. М. Степняка-Кравчинського, прибула ще задовго до ювілею і взяла найважливішу участь у всіх визначних подіях, присвячених знаменній даті. Неможливо було без хвилювання слухати її слова на літературному вечорі, який відбувся у парку імені Леніна з нагоди завершення святкування 125-річчя з дня народження нашого земляка.

— Я розповім усім своїм друзям, поділюся цією невимовною радістю в літературних колах столиці — про те, який теплий, ліричний вечір вінчав таку дорогу для мене подію...

Так, Євгенія Олександрівна по-справжньому зрідилася із своїм героєм, дослідженню

життя і творчості якого віддала багато літ життя. Майже дев'ять років не могла віднайти письменниця місце народження С. М. Степняка-Кравчинського. І вже лише в Ленінграді, коли їй привезли на візку два велетенських томи архівних документів, коли вивчення першого з них не принесло жадних результатів, — у другому томі Євгенія Олександрівна, нарешті, знайшла потрібне свідчення. Однадцять років тому вона вперше побувала в Новому Стародубі Петрівського району, і відтоді це місце стало їй надзвичайно близьким, наші земляки стрічають її як свою, а вона почувається тут, наче вдома.

Навіть те, що вечір був «скроплений» дощем, надало події особливої камерності, чи що, теплоти, якоїсь своєрідної урочистості. У парку з цікавою доповіддю про життя і творчість С. М. Степняка-Кравчинського виступив перед присутніми завідувачий кафедрою педістимтуту в. о. професора А. П. Бойчук. Хвилюючою була віршована композиція, з якою привітали учасників торжества піонери. Небуденно, яскраво звучав вірш «Балада пам'яті» з уст астрора Валерія Гончаренка.

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».

Письменник Микола Олійник, голова республіканської ювілейної комісії по відзначенню 125-річчя С. М. Степняка-Кравчинського висловив подяку кіровоградцям за організацію знаменної події.

Вдень, 13 липня, гості, письменники Є. О. Таратута, П. А. Загребельний, М. Я. Олійник та науковець Т. П. Маєвська вшанували пам'ять нашого земляка, побували на заводах «Червона зірка» і радіовиробів, де зустрічалися з робітниками, відвідали хутір Надію, знайомилися з обласним центром.

Цього ж дня відбувся мітинг: одна з вулиць Кіровограда, Високомиська, дістала ім'я Степняка-Кравчинського. З цієї нагоди на мітинг встановлено меморіальну дошку. Тут, як і вечір на завершенні торжества, мітинг підкрив заступник голови міськвиконкому В. І. Агафінец. Виступили письменники Євгенія Таратута і Микола Олійник, директор середньої школи № 9 Ю. Г. Тарасенко, робітниця автодиремства № 1021 М. Д. Яремчук та завідувача бібліотекою імені Горького А. Г. Давиденко.

Той літературний вечір, обрамлений літнім дощем, закінчився піснями «Там, де Ятрань круто в'ється», «Ясени» та уривком з роману С. М. Степняка-Кравчинського «Андриї Кожухов».

А. НЕЧИТАЙЛО,
спецкор «Молодого комунара».

Чуєш, батьку?

СУДОВИЙ НАРИС

(Продовження. Поч. в газеті за 13 липня ц. р.)

II. СПРАВА № 61-69

РОЗПОВІДЬ СТАРШОГО СЛІДЧОГО
КІРОВОГРАДСЬКОЇ МІСЬКОЇ
ПРОКУРАТУРИ, ЮРИСТА 2 КЛАСУ
М. М. ЧЕРНЕГІ

Справа № 61-69 завершена. Півтори тисячі аркушів протоколів, висновків 16 судових експертів, характеристик та фотознімків, 360 метрів магнітофонної плівки. П'ять місяців детального слідства... Десятки людей із своїми долями пройшли переді мною, поки вималовалась картина піврічної діяльності зграї «Жука». І все ж я не відчувати задоволення від закінченої роботи. Немає радісного почуття повної перемоги над злом. Троє з шести злочинців — підлітків.

Переді мною — Казавчинський Олег, затриманий комсомольсько-оперативними Володимиром Толочком та Анатолієм Бурковичем за розбійний напад. У справі, переданій з кримінального розшуку Ленінського районного відділу внутрішніх справ міста Кіровограда, вказано, що 13 грудня 1975 року на квартиру громадянина О. В. Горбенка вчинено напад. Злочинці вимагали 250 карбованців, але, знайшовши лише п'ять, забрали одяг, зв'язали господаря квартири і порозбівали пожами лампочки. Серед бандитів потерпілий впізнав свого знайомого — Казавчинського Олега Євгеновича, 1960 року народження...

Я здивовано підвів голову. Ось він, арештований, сидить на стільці. Кремезний, ставний юнак, вродливий навіть.

— Так, мені п'ятнадцять років, — відповідає. — А що?

..Навіщо ж Казавчинський зі спільниками вчинили розбій? Адже це — не бійка, це бездумний акт. Злочини шукали гроші, взяли одяг. Можливо, вони хотіли виїхати з міста, зникнути? А свєстр, вимагали кров'ю, котрий вони спалили у плиті Горбенка? Пого бачи потерпілий. Так, хотіли втекти і замести сліди тяжкого злочину. Це були перші, цілком очевидні висновки, котрі випливали з аналізу кримінальної справи Казавчинського. Я відчував, що вона не обмежується розкриттям розбоя на квартирі. Але підтвердити ці висновки поки що міг тільки арештований.

Він же не бажав зізнаватися. Сидів, криво усміхаючись, і мовчав. Я пояснив йому зміст восьмого пункту статті 40 Кримінального кодексу УРСР, де йдеться про пом'якшення покарання злочинцю, якщо він дає добровільні показання. Дав зрозуміти, що слідство розкриє злочин і без його допомоги, хоча вона і бажана. І дійсно, та оперативна інформація, котра надходила до нас, показувала деякі шляхи. Скажімо, 13 грудня, коли Казавчинський з пошми невідомими мені спільниками напали на Горбенка, приблизно у тому ж районі якісь злочинці зірвали замок на гаражі В. Х. МIRONENKA і викрали мотоцикл К-750М. На допиті я почув розмову з Казавчинським про крадіжку мотоцикла і з плутаних відповідей зрозумів, що він причетний до цієї події.

Зараз, коли минули місяці від початку слідства, можна сказати, що тактика допитів була вдалою. Це, а також недовідченість п'ятнадцятирічного злочинця, допомогли знайти психологічний контакт з ним.

Наступного разу він уже не мовчав. Визнав розбій і крадіжку мотоцикла. А потім сказав, що кілька днів тому, вони, здається, побли хлюпця, а він сам укинув тіло в річку. Щоправда, твердив, що вбили утрюх. Спільників не викривав. Того ж дня ми виїхали з ним на місце злочину.

Вигляд трупа вразив убивцю. Він замкнувся, опустив голову і від потрясіння не міг сказати жодного слова.

Приїхали у прокуратуру. Разом із заступником прокурора міста Анатолієм Степановичем Григор'євим довго бесідували з Казавчинським. Це була саме бесіда, а не допит, бо ми намагалися знайти шлях до залучення совісті неповнолітнього злочинця. Адже прорізувались вони сьогодні крізь морок звірної вдачі там, на березі Інгулу!

Важко передати моє ставлення до нього. З одного боку я — людина, тому ненавиджу це вовчєня, від рук яко-

го і таких як він, загинув круглий спрота. Сашко Донець в цілому був непоганим хлопцем.

А з другого боку я — слідчий і зобов'язаний, переслідуючи злочинця, виконувати волю закону, незважаючи ні на що, вести слідство спокійно, об'єктивно і коректно. Я не можу навіть підвищити голосу на покидька, котрий сидить перед нами, і розповідаючи про трагедію 13 грудня, думає про себе, про злочинське слово, котре він дав своїм спільникам. Він досі твердить, що вбивали вони утрюх.

А слідством було встановлено, що у Казавчинського було ще 5 спільників. І лише ставши перед цим фактом, він називає імена, повідомляє, що тіло вкинув у воду Жуковський Анатолій.

21 січня заарештували Жуковських, Савченка та Босого, 24-го — Горностаєва.

Тут «детективну» частину цієї розповіді можна було б завершити. Картина злочинів, у цілому, вивчена. Вбивши Донця, бандити приїхали на квартиру Жуковського, де домовились про те, що Жуковський Володимир, Казавчинський і Савченко зникнуть з міста, а у випадку арешту всю винуватість на себе. Розподілили ролі. Горностаєв, Босий та Жуковський Анатолій залишаються поза підозрою. Після цього три перших нападають на Горбенка, викрадають мотоцикл у МIRONENKA і їдуть до Миколаєва, де у Савченка є товариш, у якого хотіли переховуватись. Однак у Миколаєві їх чекала невдача. Товариш кудись подався і злочинці змушені були повернутися до Кіровограда.

Це опис лише невеликої частини злочинів зграї «Жука». Викалд їхньої «діяльності» займає 4 сторінки машинопису звинувачувального висновку.

І ось зараз, завершивши розслідування, я знову роздумую над життям бандитів, пригадую їхню поведінку під час слідства, зміни в характері, котрі сталися за ці п'ять місяців, міркую над складними причинами, що зробили можливими злочини.

Кожен підслідний, звичайно, має свою провинку і отримує свою міру покарання. І в кожного з них — свій характер. Жуковський Володимир або «Жук». Нахабний, агресивний і самовпевнений пошак шайки. Він з викликом поводив себе на слідстві, визнавав лише ті звинувачення, котрі ми могли довести фактами. Але й досі не підтвердив того, що саме його брат, Анатолій, скинув труп Донця у воду.

Мабуть, на суді прокурор вимагатиме для нього якнайсуворішого покарання. Бо «Жук» організував злочинну групу. Він безпосередньо винен у дванадцяти злочинах. Він розтягив душі неповнолітніх Савченка і Босого, та, навіть, і Казавчинського, втягнув у карну діяльність Горностаєва і свого брата, неповного робітника і сім'янина Жуковського Анатолія. Тож суворі міра покарання була б цілком справедливою для нього.

Горностаєв. Спочатку всі звинувачення заперечував. Але п'ять місяців перебування у слідчому ізоляторі, сам хід слідства далися взнаки. Він визнав свою провинку і навіть деякі епізоди, про які ми не здогадувались, розповів сам. Що ж, якщо у нього вистачить мужності сприйняти вирок суду гідно і чесно відбутти покарання, то, можливо, він стане на вірний шлях у життя. Ному лише двадцять два.

Та найбільше мене хвилюють долі неповнолітніх Савченка і Босого.

Спочатку вони, як і решта, мовчали. Авторитет «Жука» ще давався взнаки. Вірність злочинському «законові», вузький світогляд, показна відчайдушність ще жили в них. Після очних ставок вони повели себе розумніше: розповіли, хто був Донця, хто вдарив пожемо. Але при цьому всіляко приховували свою участь. Кожен твердив, що саме він був проти мордування жертви, що хотів піти звідти, та боявся «Жука» і «Лішого».

Проходили дні бесід з ними, тягнулись довгі ночі роздумів. Траплялось так, що з кимось із них не міг зустрітись протягом тижня. А під час допитів вони розпитували, як там на волі, що вдома, як — матері... Одного разу в слідчому ізоляторі я повідомив Савченку, що у його сестри Лариси народився син. Той розчулювався. Зрадів, розпитував про племінника, про здоров'я сестри.

(Закінчення на 4-й стор.)

БАЛАДА ПАМ'ЯТІ

Створюючи роман про героя-революціонера, Етель Ліліан
Войнич втілює в Оводі багато рис Степняка...

Є. ТАРАТУТА.

1. КРОКИ

Молодий і різкий, як зречення,
Не зігнувшись йому від ноші...
В цій баладі немає вечора,
В цій баладі немає ночі.

Є лиш кроки стрімкі.
І лунки... Він крокує берегом,
Розчиняючи душ віконниці.
Обійми небокрай свій бережно,
Доки сонця їжак не скотиться.

Кроки, що крають шлях
У віках... Із-під брів закущених,
Неапокорі і серця злитки.
Не черлений листок у кучерях,
Шалених заграва лелітки.

Кроки, ніби ножі.
Розкажіть... Його революція
Полонила в довичний бран.
Там, де стяги багрянні плетуться,
Горду долю свою обрав.
Кроків криця жива.
Ось я чую: слова, мов ріки,

Розривають каскадно речення.
Він — як ранок нового віку...
В цій баладі немає вечора.

2. СЛІДИ

Сліди, ніби шепіт річки,
Де вітер лишили коні.
(І тінь його, ніби свічка,
Засвітиться на осонні).
Сліди — цвіт надії сивої.
Крик птаха. Далекий дзвін.
(По лезу путі стрімливої
Пройшов, не схитнувшись, він).
Сліди — на морозі кипень.
І зморшки — стріла між брів.
(Собою, мов смолоскопом,
Він досвіток запалив).
...До обрїю не присклота
Багнетом років дорога...
Безсмертна дорога Овода...
Балада моя про нього.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.
м. Кіровоград.

МОЯ
БАТЬКІВЩИНА —
СРСР

Всесоюзна туристська експедиція радянської молоді «Моя Батьківщина — СРСР» набуває все більшої популярності в Дніпропетровській області. Її учасники вивчають історичні місця рідного краю, роблять туристські подорожі по республіці і країні. Активно включилися в експедицію учні Крижівської середньої школи № 107. Їх закін «Крижів» побував у багатьох містах. 125 учнів цієї школи нагороджені бронеовими значками «За вивчення свого краю».

На фото: члени загону «Крижів» біля пам'ятника Олександрові Матросову в Дніпропетровську.

Фото А. ЗАПАРІ,
(Фотознімки РАТАУ).

Чуєш, батьку?

(Закінчення).

Якби можна було забути про ролі, котрі грали обидва підлітки у трагедії 13 грудня, я широким помахом би їх викинув. Втім, так не можна. І справді охочее мене, незважаючи на відріз. Адже вони не народились бандитами. Радянське право не визнає буржуазної теорії Ломброзо, що твердить про вроджену злочинність.

Характеристики, отримані мамі на підсудних, мають їх не зовсім безнадійними. Казавчинський, наприклад, у школі був здібним учнем. Любив співати, танцювати. Часто пропускаючи уроки, він швидко, буквально миттєво, скоплював пропущене і тому добре вчився. Користувався авторитетом серед однокласників. Але пізніше, на запитання судді, чому не вчився, не був чесним, він заявив: «Хочу жити на широкій нозі! Люблю красиве життя!».

Савченко вчинив не хотів. Порушував поведінку, був «важким» учнем. Його направили до Миколаївської спецшколи з морським уклоном. Там хлопець захопився технікою, сам ремонтував катери. І в той же час сувору дисципліну була не для нього...

Від автора. Кожен із них, як видно, вів себе у школі погано. Пропускав уроки, блукав. А що ж батьки?

В тому-то й річ, що у всіх учасників злочинної групи, окрім хіба що Босого, — неблагополучні сім'ї. Батьки Жуковських померли. На Казавчинського мати та вітчим не звертали уваги. Вони навіть не схвилювались, коли той покинув дім, і перейшли жити у лігво «Жука». Рідні Савченка постійно сварились, розходились і знову сходились. Тому їм просто було не до виховання...

Мало думало про сина, незважаючи на ілюзію сімейного благополуччя, і подружжя Босих. Це доводить така деталь: минулого року вони поїхали на південь відпочивати, залишивши сина на цілий місяць на немічну бабуся, хоча цілком могли взяти хлопця з собою. І в той час Босий познайомився з «Жуком».

Саме ця байдужість батьків чи матерів, відсутність уваги, якої так потребують підлітки, брак контролю за навчанням та доглядом синів, огрубилі душі дітей, привели підлітків у лігво «Жука». Тут вони отримали і необхідну увагу і контроль, і, відзначимо, цілком спрямоване «виховання». «Жук» поступово, демонструючи практично усі принади «справжнього», блатного життя, робив з юнаків бандитів.

На родючому ґрунті хлопчачих душ могли вирости благородство, чесність та інші позитивні риси. Але вплив злочинця та батьківський егоїзм перетворили цей ґрунт у мерзлу землю.

Звинувачено шістьох осіб, троє з них — підлітки із неблагополучних сімей.

Вони, обійдені батьківською турботою, убили круглого сироту Олександра Донця. Роздумуючи над цією обставиною, особливо над долею жертви, перекопуюсь, що саме жага чистішої уваги і ласки, котру мали його шалені

ровесники, штовхнула Олександра на необачний крок: погодитись піти на квартиру до незнайомих йому хлопців. Бо ті, здавалося б, відразу зрозуміли хлопчині, наговорили чимало приємних слів. І він, не знайомий із справжньою чоловічою дружбаю, не міг не потягнутись до таких веселих, на його погляд, хлопців...

По справі проходить і Микола Капич, напівсирота. Поги мати — п'ятирічка, сина не виховувала. Батька вдома не було, тож дитину ніхто не навчив самостійності, справедливості, мужності. Саме тому безвольний Капич під тортуррами виявив малодушність і виказав свого друга Олександра Донця. А його навіть не питали. Про Донця він загадав, аби відвести від себе поби, аби «реабілітуватись»...

Без батька жив і п'ятинадцятирічний Валерій Синченко, один з постійних відвідувачів «маліш» Жуковського. До «Жука» ходили підлітки Володимир Тущенко та Олександр Білоногов. Матері і батьки цих неповнолітніх більше роздумували про своє невдахе життя, ніж про долю дітей.

Егоїзм батьків, котрі вважають, що треба виховувати своє життя... Як часто вони, розводячись, зважають на десятки обставин, приводять безліч доказів у своє виправдання. Мовляв, не зійшлися характерами, не співпадають інтереси, немає кохання. А немає — доброго життя не буде. Доля ж дітей у цьому переліку мотивів згадується як деталь другорядна.

Часто біля будинків народних судів збираються групи людей. Більшість з них — матері і батьки, справи про порушення шлюбної клятви слухатиме суд того дня. Це — люди, які полишають дітей напівсиротами. Чекають вони, мабуть, і сьогодні, і завтра, міркуватимуть, пригадуючи старі образи, що іншого виходу, крім розлучення, немає.

А нам хотілося б, щоб перед початком судового засідання і позивачі, і відповідачі дізнались про страшні події 13 грудня, про складну драму душевно хворих підлітків-злочинців.

Із шести убивць знав Олександра Донця лише один. Решта — свою жертву бачила вперше...

* * *

Днями відбувся суд над злочинцями. Судова колегія у кримінальних справах Кіровоградського обласного суду під головуванням П. Т. Химича, з участю народних засідателів І. Ф. Захарова та М. Г. Курішного винесла справедливий вирок. Погоджуючись з вимогою звинувачення, яке представляв старший помічник прокурора старший радник юстиції А. Я. Саєнко, Жуковського Володимира суд засудив до виключної міри покарання — розстрілу. Жуковського Анатолія та Горностаєва — до п'ятинадцяти років ув'язнення у виправно-трудових колоніях посиленого режиму; неповнолітніх Казавчинського, Савченка та Босого відповідно до десяти, дев'яти та восьми років перебування у виховно-трудовій колонії посиленого режиму.

М. БІДЕНКО.

СМІТУ № 1 м. Черкас

оголошує
ПРИЙОМ УЧНІВНА 1976—1977
НАВЧАЛЬНИЙ РІК

Приймаються юнаки і дівчата віком від 15 років з освітою 8—10 класів (без вступних екзаменів).

Училище дає середню освіту і готує таких спеціалістів:

з строком навчання три роки:

столяр, муляр-монтажник, маляр, штукатур, облицювальник-плитковик, електро-зварювальник;

з строком навчання 1 рік: муляр, облицювальник-плитковик.

Бажаючі вступити в училище подають такі документи: заяву про вступ, свідоцтво про народження (оригінал), документ про освіту (оригінал), довідку про шеплення, довідку про склад сім'ї, 4 фотокартки розміром 3X4 см, характеристику з школи та проходять медичну комісію в спеціалізованій поліклініці.

Документи приймаються з 1 травня по 31 серпня.

Початок занять з 1 вересня.

Учні училища перебувають на повному державному утриманні: забезпечуються безкоштовно гуртожитком, триразовим харчуванням.

Учні одержують протягом навчання в училищі стипендію за роботу плати.

По закінченні училища випускники забезпечуються роботою і житлом в м. Черкаси.

Адреса училища: індекс 257005. м. Черкаси-5, вул. Шевченка, 333. Їхати автобусами №№ 1, 15, 11 до зупинки Седова, тролейбусами №№ 2, 4, 7 до зупинки Енгельса. Телефон 3-50-46.

ДИРЕКЦІЯ.

Київський будівельний технікум транспортного будівництва

оголошує
ПРИЙОМ УЧНІВНА 1976—1977
НАВЧАЛЬНИЙ РІК

На денне відділення за спеціальностями:

розвідання та будівництво залізниць; мости та інші штучні споруди; будівництво тунелів та метрополітенів; мажордерська справа.

На заочне відділення за спеціальностями: розвідання і будівництво залізниць; мости та інші штучні споруди; будівництво тунелів та метрополітенів.

Технікум готує техніків-будівельників для будівництва залізниць і об'єктів транспортного будівництва.

Приймаються особи, які закінчили восьмирічну і середню школу.

Гуртожиток і стипендія на загальних підставах.

З 1 липня працюють підготовчі курси.

Адреса: 252151, Київ-151, вул. Вініницька, 10. Їхати тролейбусом № 9 до зупинки «Вініницька».

ДИРЕКЦІЯ.

Олександрійське технічне училище № 3

оголошує НАБІР УЧНІВ

НА 1976—1977 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

З числа юнаків і дівчат, що мають середню освіту, а також молоді, що відслужили в лавах Радянської Армії, училище готує кваліфікованих робітників для промислових підприємств, вугільних шахт і розрізів міста та області зі строком навчання 1—1,5 року. Особи, які закінчили 8—9 класів, віком від 15 років навчаються 2 роки.

На базі середньої освіти училище готує:

зі строком навчання 1,5 року — електрослюсарів шахт, слюсарів-інструментальників;

зі строком навчання 1 рік — токарів по металу, машиністів електропозів шахтних, машиністів гірничотранспортних машин і механізмів, слюсарів-електромонтажників для роботи на ОЕМЗ, водіїв-автослюсарів, продавців продовольчих товарів, продавців промислових товарів, апаратників брикетних фабрик (дівчата), гірничих працівників очисного забою;

зі строком навчання 2 роки — кухарів.

З освітою 8—9 класів (строк навчання 2 роки): електромонтерів по монтажу і ремонту промелектрообладнання; слюсарів по ремонту металоконструкцій і промислового обладнання; токарів по металу; слюсарів-автомонтажників; слюсарів-інструментальників.

Учням гірничих професій з середньою освітою виплачується стипендія в розмірі 37 карбованців; учням із середньою освітою, які навчаються на спеціальності металістів, прокладників та кухарів, виплачується стипендія в розмірі 30 карбованців.

Учні з восьмирічною освітою знаходяться на повному державному забезпеченні.

Учні всіх спеціальностей при проходженні виробничої практики на підприємствах додатково до стипендії одержують 33,3 відсотки від зарплатної суми.

Відмінники одержують підвищену стипендію на 25 процентів, «хорошисти» — на 15 процентів (десяти-класники).

В училищі є добре обладнані майстерні, навчальні кабінети, лабораторії, база для занять в гартках художньої самодіяльності, технічної творчості, спортивних секцій. Училище має базову вечірню школу, де учні можуть набути середню освіту. Учні з середньою освітою можуть продовжити навчання на вечірньому відділенні індустріального технікуму і фізії Дніпропетровського гірничого інституту в м. Олександрії.

Відмінникам надається право вступати у вузи поза конкурсом на вечірні і заочні відділення.

Навчання в училищі зараховується в трудовий стаж учня.

Хто потребує — забезпечується гуртожитком.

До заяви на ім'я директора до обраної спеціальності слід додати: атестат, свідоцтво про освіту, фотопортрет по народженню, характеристику зі школи, 4 фотокартки (3X4 см), довідку про шеплення.

Прийом документів в училище проводиться з 1 березня 1976 року.

Адреса училища: Кіровоградська область, м. Олександрія, пл. Кірова, 18. Телефон 37-4-03.

Кіровоградське професійне торгове училище

проводить прийом учнів школи (оригінал), характеру на 1976—1977 навчальний рік за спеціальностями: токартки, свідоцтво про народження (копію), довідку про стан здоров'я

перів-насирів продосоль-чих і промислових товарів.

Прийом документів до 20 серпня.

Строк навчання: на базі 8 класів — 2 роки; на базі 10 класів — 1 рік.

До заяви на ім'я директора необхідно додати такі документи: атестат чи свідоцтво про закінчення

Прийом в училище проводиться без екзаменів. Особи, зараховані в училище, одержують стипендію в розмірі 32 карбованців, а демобілізовані воїни — 60 карбованців на місяць.

Адреса училища: м. Кіровоград, вул. Василівська, 5. Телефони: 4-11-83, 4-14-85.

ДИРЕКЦІЯ

ФУТБОЛ

Нічії, поразка

В останньому—десятому турі першого кола чемпіонату України з футболу серед команд колективів фізкультури всі п'ять клубів грали на чужих стадіонах. Знайомий «Локомотив» мріяв силами у Новий Кахові з місцевим «Енергією». Деякістю хвилин боротьби не принесла бажаного успіху жодній з команд. Ну, зовсім нічого. Гостями миколаївської «Хвилі» був кіровоградський «Радист». Заводські спортсмени зазнали п'ятої поразки. На цей раз з мінімальним рахунком — 0:1. Олександрійський «Шахтар» грав у Геничеську, що на Херсонщині, з місцевим «Будівельником». Поєдинок проходив напружено і закінчився нічиєю. Суперники обмінялися голами — 1:1.

В. ШЛАБЛІН.

РЕПЛІКА

РІЖТЕ ХЛІБ НАПІАКОМ

Новий вид тари для зберігання і транспортування металевих конструкцій освоєно Світловодський хлібокомбінат. Одну з новінок отримали днями в піонерському таборі «Космос» профспілки працівників харчової промисловості. Розрізавши хлібину, діти знайшли в ній уламки металу завбільшки з долоню жовтяти Васи К., що в ностому загоні Піонери просить редакцію повідомити результати експерименту його організаторам: метал у хлібі зберігається чудово — не деформується, не міняє кольору і лапшу, принаймні кіптяга і залубини вилученого шматка збереглися в первозданному вигляді.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Очевидно, світловодські пекарі відчувають потребу в рекламуванні нового виду продукції. Редакція газети «Молодий комунар» береться допомогти в цьому. Просимо директора хлібокомбінату Н. П. Васильєва надіслати нам проект оголошення, де пояснити мету, можливість і дальшу долю подібних експериментів. Чекаємо відповіді в десятиденний строк.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту—2-46-87.

БК 11377.

Індекс 61197.

Зам. № 258.

Тираж 60 030.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.

ПОГОДА

Вдень 15 липня по території області і в місті Кіровограді переважає мілізна хмарність, місцями короткотривалий дощ, гроза, можливий град. (по місту — короткотривалий дощ, гроза). Вітер північно-західний, 7—10 метрів на секунду. Температура повітря: по області — 20—25, по місту 21—23 градусів.

За даними Українського бюро погоди 16—17 липня — мілізна хмарність, місцями короткотривалий дощ, гроза. Вітер західний, 3—7 метрів на секунду. Температура повітря: вночі — 12—17, вдень — 23—28 градусів.